

nessun dorma

niemand slaapt, niet een van de geesten
die mij des nachts bewonen: ze komen
door het dorp en tonen het veld,
de weiden die verdwenen,

de wegel met wikke en kamille
en boven het koren een leeuwerik;
ze wijzen naar de schuilhut
van de vogelaar die vinken
ving met een slagnet

nooit heb ik die wreedheid begrepen
waarmee blinde vinken worden uitgezet
tot ik een zanger zag met gesloten ogen

de doden lopen waar hun wereld
verdween onder banen en huizen: moeder
duwt een kinderwagen, een lage voiture
want vader is naar het café van de duiven
die opent een constateur op dit uur

we ruiken de kamille en kruismunt
de rulle warmte van het zand
en dan de Bunt, plomp op de vijvers
en waterlelies als kommen van licht

aan de hand van moeder hoor ik
haar hijgen, niet van het duwen
door de droge wegel, wel van de angst
voor de weerwolf waarover
zij zelf toch vertelt

Staf De Wilde